

Ewa Kazimierczak

Kończewice, pow. Malbork. "Lisia Góra". Stanowisko 1

Informator Archeologiczny : badania 8, 33

1974

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

koła o średnicy 10 m, otoczonego od stony północnej szeregiem 12 jam słupowych o średnicy ok. 30 cm. Pośrodku tego kołistego zarysu usytuowana jest prostokątna jama grobowa, natomiast w jego części wschodniej znajdują się jeszcze co najmniej dwie inne jamy. Obiekt ten znajduje się w odległości 40 m na północny zachód od grobu odkrytego na terenie tego stanowiska w 1971 r.

Na podstawie znanych analogii, opisywany obiekt należy interpretować jako pozostałości kurhanu starszej fazy kultury ceramiki sznurowej, którego nasyp został prawie całkowicie zniszczony długotrwałą orką.

W bieżącym roku doprowadzono tylko do całkowitego odsłonięcia stropu jam grobowych, słupowych i rowków.

Badania będą kontynuowane.

KONCZEWICE, pow. Malbork
"Lisia Góra"
Stanowisko 1

Muzeum Zamkowe w Malborku

Badania prowadziła mgr Ewa Kazimierczak. Finansowało Muzeum Zamkowe w Malborku. Drugi sezon badań. Stanowisko wielokulturowe /osada, cmentarzysko/ od neolitu po średniowiecze.

Stanowisko położone jest na zniszczonym, piaszczystym pagórku w widłach Wisły i Nogatu. Badania będące kontynuacją prac z roku ubiegłego objęły obszar 50 m².

Mimo znacznego przemieszania zabytków, udało się miejscami odróżnić warstwę osadniczą ze schyłku neolitu i początku epoki brązu o miąższości od 10 do 30 cm.

Elementem datującym były fragmenty ceramiki sznurowej, grzebykowej, i grzebykowo-dołkowej, łuszczenie i łuszcзки z krzemienia bałtyckiego, a także starannie obrobiony grocik krzemiany z wydłużonym trzonkiem.

Poszerzenie wykopu 2-go z badań 1973 roku, w którym występowała ceramika z wczesnej epoki żelaza, nie pozwoliło wyjaśnić funkcji rozległego paleniska z dużą ilością polepy i węgla drzewnych. Przewidywalnie ślady konstrukcji mogły znajdować się w zniszczonej części stanowiska.

Nie natrafiono także na groby, o których wspomina badacz niemiecki z 1937 roku.

Badania zostały zakończone.